

Meie Mats

Toimetuse ja talluse asub Harju tän. 46/15.

Mr. 59. (241)

Laupäeval, 3. aprillil 1920.

Mr. 59. (241)

Kuld muna.

AR EESTI RAHVUS-IRAJATUKOG

Munakoksiija: „Millal hakkad sa, sorgsaba, niisugusid mune munema?”

Prokuröör.

Lulise Westkirchi romaan.

(Järg 2.)

„Nad ei tänanudki, ütles Fieke.

Marlen pööras tema poole:

„Kas nägite pampu, mis sel naisel seljas oli? Ainult riided need ei olnud. Seal oli midagi kõwa sees — mõni labidas või midagi. Ja august paistis ka kuld. Olge rõõmus, et nad läksid. Oleksite võinud õnnetuks saada.“

Fieke ohkas.

„See oleks veel puudunud. Ma ei saa terwe öö magada.“

„Mis te siis mõtlete?“

Emand Pott waatas tuppä, kus Kristjan ühe kaardimängijaga parajasti juttu ajas ja waljusti naeris.

„Mul on wist raske wari. Selle pärisin emalt. Pott aga on alati rõõmus, ka siis, kui seda ei peaks olema ega wõiks olla.“

2.

Oli öö 24. wastu 25. septembrit. Kolmainukiriku kell löi neli. Prokuröör Tüngen sammus waiksesti üles oma poissmehe korterisse Sadani tänawal. Maja magas. Aga tema oli harjunud pimedas käima. Peaaegu kobinata astus ta astmelt astmele. Peaaegu kobimata pistis ta wõtme lukuauku, kobas oma kirjutustuppa ja pööras elektritule põlema.

Toas olid tammepuust mööblid, nahaga üle tõmmatud, paksud waibad, suur kirjutuslaud raamatute ja aktidega, närtsinud lillekimbud. Seinariiuil olid karikad, seinal pildid.

Prokuröör Paul Tüngen oli waewalt 35 aastat wana. Temast öeldi, et ta ruttu edasi jõudwat. Ta näost paistis tarkus, südidus, aga ka nooruse maitsmise jäljed. Lõug oli ta tugew ja huulte ümber halastamatuse jooned. Aga tema pruunid silmad oli soojad, naeratawad. Wõib olla sellest järgneski, et teda iseäranis kõigist seisustest naised wäga armastasid ja hellitasid.

Täna paistis ta näost midagi, metsikut ja kõik ta liigutused olid looma liigutused, kes igalt poolt ümber piiratud. Surmani wäsinult oli ta lähemale toolile wajunud. Kübar oli põrandale weerenud ja palitu oli tal alles seljas.

„Pagana pigi! Ma olen nagu nõiutud? Just kui nõiutud!“

Ta kargas püsti ja hakkas wihaselt edasi-tagasi käima. Paks waip jõi ta sammude heli. Terawa mõistusega katsus ta oma seisukorda selgitada.

Mitte see ei olnud kõige pahem, et ta oma wanematelt päritud waranduse wiimaseni pennini oli läbi lõõnud. Warsti oli tal kõrgemat kohta oodata. Ministeeriumis oli teda juba tä-

hele pandud. Siis tuli jälle uut raha ja tee wiis kõrgusele. Ja seegi ei olnud kõige pahem, et ta oma ema wennale, krahw Krachtile, ilgemaal ajal ei wõinud tagasi maksta neid summasid, mis ta temalt oli laenanud. See kõik paranes iseenesest, kui tee kõrgusele awanes, ja tal oli kindel nõu, seda teed käia. Waja oli kui mees tööd teha ja kõik jälle korda seada ja korralikuks riigikodanikuks hakata. See oli talle ju mõnest ajast saadik magus mõte, paha oli ainult see, et ta nüüd jälle oli komistanud, et ta oli jälle kaardid kätte wõtnud ja mänginud, kunni ta oma wastasele ausõna peale kakskümmendtuhat marka wõlgu jäi. Miks ei olnud ta ennast õigel ajal tagasi tõmmanud?

Teatud traagik peitus selles saatuses. Nii kaua kui ta julgesti oli patuteel käinud, oli Paul von Tüngen ka otse wanasõnalise õnnega mänginud. Nüüd, mil ta mängu ainult edene-mise-abinõuna wooruseleel tahtis tarwitada, muutus see talle lõksuks, kus ta wõis kaelaluu murda.

Ta teadis, et talle linnas ükski kõrilõikaja enam raha ei laenanud. Ka onu Krachtilt oli tal waewalt weel midagi loota. Ja ometi oli tarwis wõlg 48 tunni jooksul ära tasuda, wõi Paul Tüngenil ei olnud maailmas enam midagi teha.

„Kahju,“ ütles ta.

Ta nägi enese ees au, hiilgust, elurõõmu. Ta nägi ilusat naist oma kõrwal, nägi õitswaid lapsi. Kuid teda lahutas neist kõigist see õnnetu öö.

„Kahju“. —

Uhest laekast wõttis ta wälja päewapildi — ühe neiu pildi. Kaua aega silmitses ta seda. Ja siis wahtis ta tarretult ühe pleki peale põrandal, kus ta ennast ju sissetulekust saadik kui unenäos nägi lamawat, pea läbilastud, suitsew rewolwer käes.

„Ei tea, kas ta minu pärast küll nutab?“ — Ja ta raputas pead. Sügaw mure ei seisa ta loomus. Ta ei saa aru. Wõõras paistan ma temale. Ta õnnistab taewast, kes takistas teda oma saatust minu omaga ühendamast. Ja elu läheb edasi. — Ei, ei, ta ei nuta minu pärast kui —“

Jälle langes ta pilk põrandale. Siis käis wärin ta kehast läbi.

„Lollus! Ma elan weel! Ja wõitlen oma elu eest lõpuni. Nüüd magama!“

Ta magas tõesti, pooleldi riides, rahutult, raskena. Kui ta koidu ajal jälle ärkas, ärkas ka kohe jälle sama mõte: ta ees seisis nagu sein, liikumata, hirmutaw. Siis tõusis ta üles. Pesi pead külma weega. Kuid pea ei saanud selgemaks. Ikka weel seisis ta ees paks sein, millest kudagi üle ei saanud, 20.000 marka 48 tunni jooksul. — Kust pidi ta need saama!

Teener tõi talle eine. Sõõgituba oli piinlikult puhas. Päike naeratas rõõmsasti walgel

laual. Theetassi kõrwal seisis mõned kirjad. Ta waatas need läbi. Kuid mõtted ei olnud selle juures, mis ta luges, kuni üks wigaselt kirjutatud adress ta tähelpanu kütkestas. Tähelpanelikult weeris ta kirja läbi:

Austatud herra parun!

Ehk ma küll teist ammu enam midagi pole kuulnud, kirjutatan teile ometi. Ja ärge pange pahaks, kui teatan, et loos, mis mulle kinkisite, nüüd 20 000 marka on wõitnud. Ja mul on tuline hea meel, et ma nüüd enam waene ei ole. Ja selle eest olen ma teile tänu wõlgu ja teie rõõmustate ühes minuga. Ja ma lähen homme koha pealt ära Bantelni ema juure ja oleksin õnnelik, kui teid enne weel isiklikult saaksin tänada. Ja teie olite minu wastu alati hea ja oleksite seda ka, ilma raha wõiduta. Sest Teie olete alati peenike herra. Ja nüüd pean ma lõpetama.

Teie tänulik

Doora Marhenke.

Paul v. Tüngenil silmad olid suureks läinud. Naerdes pari ta kirja käest.

„Missugune pilge saatuse poolt! — Mul päästeabinõu käes ja ma kingin ta sellele tüdrukule! — Jumala eest, mul pole enam õnne!“

Ja uuesti hakkas ta toas ruttu edasi ja tagasi jalutama.

„Ma pean aianurgast ometi kudagi wälja saama! Inimene nagu mina ei wõi ju wiletsa 20.000 marga pärast weel surra!“

Kõik abiallikad, kõik tutawad laskis ta oma waimusilmade eest mööda minna. Ühe juures nendest jäi ta peatama: adwokaat Teodor v. Gerlach. See mees oli jõukas, tundis Tüngenit koolipõlwest saadik ja teadis, mis ta inimesena ja tööjõuna wäärt oli. Muidugi oli Gerlach piinlikult täpipealne, aga ta oli ka tark mees, keda hea tulewik ootas, nagu tedagi. Aga kas Gerlach teda siis weel tulewikumeheks arwas, kui ta temale kõik oli pihtinud? Tarwis oli katset teha.

Paul v. Tüngen pani paberid kokku ja teised riided selga. Ta ei suutnud toas olla, aga et ta Gerlachi weel teadis kohtus wiibiwat, siis joeksis ta walli-promenaadil walikuta siia ja sinna, kunni tugewam inimestejõgi talle meeletuletas, et täna muuseumis kunstinäitus awati. Ühes teistega sammus ta trepist üles, kibedusega mõeldes, kas küll kedagi leiduks, kel nii kurwad mõtted peas oleks kui temal.

Pikkamisi sammus ta läbi saalide, piltide peale pilku heites,

Seal kuulis ta korraka häält:

„Tere, herra v. Tüngen! Nii sügawas mõttes?“

„Mis sa imestad, Looa? Herra v. Tüngen on suur asjatundja. Wäga suur asjatundja.“

Tüngen wõttis kübara peast ja kumardas sügawasti. Tema ees seisis abielupaar;

paks herra halliksinewate juustega, paljaks aetud lõuaga, lühikeste, jookswa läbi kõweraks muutunud jalgadega — Maks Frankenberg, suure pangamaja omanik linnas. Käe kõrwal oli tal daam, palju noorem temast, ilus ja kena — otse wastand oma mehele, nagu lihast ja werest mõistatus, pikaldaste liigutustega. Kui ta rääkis, oli tunne, et ta tasane hääliial seda ei ütelnud, mis ta mõtles, waid et ta kõige parema ikka ütlemata jättis. Ja tema silmad — need rääkisid isesugust keelt, selle peale waatamata, mis huuled ütlesid, ja peaaegu alati keelatud asju, mis wäga magusad ja patused ja wististi ränka karistust wäärt olid, kui nad oleksid ilmunud. Wõib olla, ehk olidki just need kuritegelised silmad need, mis selle naise unustamataks tegid sellele, kes neid kord nägi.

Paul v. Tüngen oli temaga kokku saanud sel ajal, mil ta alles elulõbu taga ajas, ja et see naine teda enam kütkestas kui kakskümmend teist, siis oli ta tema külge rippuma jäänud. Nüüd aga, mil ta ennast parandada tahtis, oli ta otsusele jõudnud, et teda ainult puhas ja süütu naine wõib kütkestada ja ühes temaga kõrgusele tõusta. Ja seitsaadik, kui ta ühe niisuguse neiu arwas leidnud olewat, oli ta proua Frankenbergist eemale hoidnud. Aga täna kõrwalpõikamist ei olnud. Ta ärkas nagu unest, raputas Frankenbergi kätt ja andis proua Looa walgele kindale suud.

„Herra kaubanõunik, armuline proua, rõõmustan wäga. Mul polnud aimugi, et jälle linnas wiibite.“

„Ei wõinud aimugi olla?“ küsis Looa pehmesti ja tasa, kuna ta silmad ütlesid: „Oled sa siis meist midagi teada tahtnud?“

Frankenberg ei pannud abikaasa wastust tähelegi. Tema ütles:

„Tulime siia üheks päewaks. Minu abikaasa huwitab onust. Seda te ju teate, herra doktor. Eila õhtu „Lohengrin“, täna kunstinäitus. Pärast lõunat sõidame Berenbergi tagasi. Mis nüüd linnas juba teha? Sellest on küll, et iga hommiku pean panka sõitma.“

„Meie tunneme weel üksildusest lõbu,“ täiendas Looa tasakesi.

Frankenberg tõrjus käega.

„Üksilduseks nimetab mu abikaasa seda! Ei mäletagi enam, mil kahekesi sõime. Meie sõbrad tunnawad Berenbergi teed. Muidugi, herra doktor ei ole enam ammu meil olnud.“

„Mida ma kahetsen, herra kaubanõunik. Mul on tänawu sügisel palju tööd.“

See kõlas tõrjuwalt.

(Järgneb.)

Kewadine sonett

ehk

serenaad armu soonedel.

(3000 meetrit pikk.)

(„Meie Matsi“ ainuõigus).

On tunda kõigis kewadet oi, kewadet, oi kewadet
ka seda tõendab noor kadett,
ja kaugel pingil silhuett,
mis liigub, kõigub nagu kett,
ja noore kassi menuett,
ja piiga näo etikett
ja bluuse rinna trafarett,
ja koerte kirgline ballet!
Näe putuk otsib putukast
ja plika poissi jutukast,
näe laine otsib lainekest,
ka mina — armu ainekest

— — — — —
O, Posseidon, o, Tserberus,
o, Martin Luther, Johann Huss,
o, Nowgorod, o, rokoko,
o, Kapa-Kohil, o, Bordo!
Mis teeb mu hinge armu närw,
mis räägib silm ja näowärw?
ma armastan, ma armastan!
Hei miilits, näe, ma armastan,
ma armastan, ma armastan!!!
Mis teha wõid, mis teha wõid? . . .
O, kewade sa oled nõid!!!

— — — — —
Ja nii ta süles istun siis,
kui hõbe kandikul serwiis
ja laulan armu laulu tal
kui rooma praawsti kardinaal:
Когда слеза терзает очи,
рыдает сердце от печали
я выхожу в объятья ночи,
блуждаю взором в темной дали.
И высоко в немом эфире,
где тьма рождается и ночи,
в таинственно далеком мире
две звездочки блестят как очи.
И говорит мне ветер ночи,
лаская мглу и сумрак дальний,
что звезды эти — твои очи,
мои юный друг, далекий, вольный
И перестанут литься слезы,
к звездам я простираю руки. . .
O, юной жизни страсть и грезы
сильнее вы, чем боль и муки!
Oh, armastus, armastus! . . .
Роз бледных, как струи фимиама,
мне не дари, мне не дари.
Ведь это тягостная драма, —
я только гость и до зари!
Шелк тонких дымов покрывала
не разорви, не разорви,
не обнажай ланит овала,

я только гость и до зари!
Слов страстных, фея молодая,
не говори, не говори.
Пусть будет тишь и тьма ночная, —
я только гость и до зари!
Как только заалеют тучи,
уйду я в путь, уйду я в путь
и занесем след снег летучий — :
я только гость, меня забудь!
Роз бледных, как струи фимиама,
мне не дари, мне не дари.
Ведь это тягостная драма —
я только гость и до зари! — — —
Та muigab minu silmadesse,
sööb huuled minu huuledesse ja siis :
„Kas mõistate ka seda lugu —
mul pähe jäänud nagu sugu :
„Tartu linnas Toome mäel,
kus need daamed särgiwäel. . .
Tule aga poiss ja wõta mind,
ma sul wastu, nagu lind! . . .“?

— — — — —
Oh, kena oleks kewade
ja kena armastus ka oleks,
kui ainult — naisi poleks!

Gori.

Lumpenproletaarlase Napsu-Matsi tillekram kõigile, kõigile, kõigile.

Mina, kõikide bursuide ja organiseerimata
tööliste armust esimene lumpenproletaarlane
Suigus, Napsu-Mats, kuulutan siin kõigile:

Suuril wõitluspäiwil, keset sõja müra-kära,
loobus wallanõukogu ametist meil ära. Kahju
pole meil tast suuremat ühti, sest mis seal siis
ikka meie heaks ära tehti. Nüüd on meil uued
walimised ees: keda walida, kes on selleks
sünnis mees? Ärge andke oma häali peremees-
test bursuidele, ei ka iial mitte mõne töölise
„mutskruile“, waid pange walimise kasti kar-
pats, nimekiri nr. 0, kus kandidadiks Napsu-
Mats. Siis tutwustan teid siin oma program-
miga, kui warrustate mind kreпки samogonniga.

Batuska mõisa tahan ma wõõrandada, ära
tükeldada ja teile eksploateerimiseks wälja
anda, nii kuidas kellegil isu jätkub, 1—150 tii-
nuni. Ka inwentaari tahan ma teile anda.
Tingimata saab iga mees kolme kuu järe-
maksu peale ühe õige wäikese, jah küll wäi-
kese aga täiesti korraliku, samogonni wabriku
sisseseade; nii umbes poolteise pangilise kat-
laga, ja tunnistused selleks, et wõite Türist ja
Torist rukkid ja muid tooresaineid wabalt kohale
wedada. Sellega on siis kõik sisemise waluuta
saamise poolest kindlustatud.

Tahan kontsessioone muretseda. Tam-
miste metsa eksploateerimiseks, kust siis nii
maaga kui ka maatamees oma äranägemise ja

Wat sul muna? puha!

„Kuule eit, mis aprill see on? Mis ajast mu pojad neljajalgseid on?“
(Eit on päris wait ja ei tee häältki. Ja mis häält sa siis seal veel teed?!)

waliku järele kõiki puid wõileiwa ja puskari lonksu eest saada wõib.

Puskari eest wõitlemisel tahan ma kõige energilisemalt wälja astuda, milleks järgmised dekreedid wälja annan:

1) Igast läbiotsimisest, mis Suigu piirkonnas tahetakse toimetada, peab mulle vähemalt 12 tundi ette teadustama. Sellega oleks siis mul wõimalik teid, kellel puskari lähker wõi meski tonn hädaohus on, aegsasti tarwiliselt informeerida.

2) Kõik puskaritegijad on kohustatud salaliitudesse koonduma, sest praktika on näidanud, et nii said mitmed hädaohud kõrwaldatud. Kuid iga asutatud liit on kohustatud omast sissetulekust 10 protsenti minule na tshai andma, wõib ka natuuras maksta, — wastasel korral tirin ühingu põranda peale.

3) Kioskid ehitada. Esimene tingimata Tabiira sosshe piirkonda ja teine Giibarrosse wiiwa Karriskaja uulitsale. Neis kioskides awada 3—60 protsendi puskari ja seebikiwi ekstrakti müük suurel ja wäikesel määral, kust osta wõib igaüks rahwuse, soo ja wanaduse peale waatamata.

Weel tahan ma neile lumehangedele, mis suurest sulast järele on jäänud, oma veto peale panna, et nad kuni tulewa talweni sulamata

seisaksid, kuhu teie siis oma puskari lähkrid kõige suurema rahuga asetada wõite, ilma et karta pruugiks, et neid sealt mõni terawa ninaga nuuskur wälja tuhniks.

Kui peaks veel aeg tulema, et teile saaksin jagada tseki suhkurt ja petrooli, siis ärge niisuguse mõtte peale tulge, et ma „tule-eli“ Sigala naistele maha müün wõi ubinate westu ümber wahetan.

Mõtelge ometi, missugune eeterline aine on „tule-eli“, ta aurab lihtsalt ära, ka pole waadid heast materjalist tehtud — higistawad liig palju. Ja kui ma tseki suhkurt jagades iga hinge pealt mõne loe enesele jätan, siis on selle põhjuseks see, et minusugusel tähtsal ametnikul tihti palju kibedaid ja soolaseid sõnu kuulda tuleb, siis selle teie käest ära päästetud suhkuruga on mul wõimalik meelt magustada.

Siin on need põhjoneed, mille järele ma teid tahan walitsema hakata, kui teie mind Suigu suureks ninaks panete. Weel kord tuletan meelde: pange walimiskasti ainult sedel nr. 0

Suigenhofis, 14. märtsil 1920.

Alla kirjutanud ise enese käega
Napsu-Mats.

Wille m: „Seadisin end jälle paraadi wormi, kuid kõik mokas! — see raibe on ju surnult sündinud!“

Pühade kingid.

Riigiteenijale:

Kas madeirat, kas likööri,
polituuri või odööri?
kas ehk limonadi, kwassi,
odra kohwi ehk paartassi?
Piiritust ehk päris klaari,
100⁰ puskar taari?
Ei! — waid keha puhastust:
mõnust kassiahastust!

Jerusalemma kodanikule:

Tahad kulda, tahad kulda —
Pabert rohkem sul kui mulda.
Aga puhtaks pühi nina,
paras kingitus sul — tina!

Rahwasaadikule:

Wäikseid maitswaid paragrahwe,
riigi monopol'dest „klahwe“

munakesi walgest suhkrust
ja siis puhkust, puhkust, puhkust! . .
Hämmaroi võib muidu — hoia! —
Задикy a u sisse lüüa!

Toitlus herradele:

Suhkurt, jahu, mannat, riisi
ja konserwa puuda wiisi,
ja siis pabert mitu rongi,
et võiks walmista kupongi,
ja weel ühe wäikse kongi
„Paksu Reeda“ . . . hm. . . fasongi!

Tikuwabrikandile:

Kiwi seina paksu hea,
kus võiks ära lüüa pea,
nii et lendab silmist säde. —
siis te, waesed, seda näete
missugune on õige tuli!

Daamidele:

Musti, walgeid, musti, walgeid
kirjusi ja kriimuspalgeid
ja ka mune walgeid, musti,
isu tõstmiseks — puud kõsti!

„Meie Matsi“ lugejatele:

Haid pühi, häid pühi
ja üks loos, kuid mitte tühi!
waid, mis kuke munadega
täidet — sini-punadega! Gori.

Rudas Wõisiku Mart enesele hõbedakaewanduse ostis. . .

Külapilt.

(Lõpp.)

III.

Mart oli toju jõudes üpris heas tujus —
mist selle lõttu tuligi talle hull mõte pähe, eidega
pifut nalja heita. Eide esimine küsimine teda sil-
mates oli: kus ta selle päewa ära logelenud — ja
lühidalt raporteeris Mart omi tänaseid tähtsaid tee-
nusi . . . Kuna ta oma „õrnema“ poole tempera-
menti põhjalikult tundis, siis murdis ta pärastpoole
isegi pead küsimise kallal, missugune kirp teda sel
korral hammustanud oli, et ta niisugust lolli tempu
rikskeris ette võtta . . . Esimise minuti seisus eit,
kui Loti naine ja Mart silmitses määratu lõbutun-
dega oma sõnade mõju; siis aga muutus äkki asi. .
Eide teelehõõritud pääsli wallali ja kuuldamale tuli
sarnane delaratsioon, et Mart näost walgemaks
muutus, kui ta lambanahkne kasukas. . . Aga weel

hullema's pidi asi minema Marti jaoks, sest eit haaras, et mõjutamatult deklareerida, nurgast abjuhargi — ja eht küll Mart, meelepidades wanafõna „parem lorta, kui kahetseda“, parfsile põgenes, sai ta enne pääsemistõdotawasse lähtekohta jõudmist mitmel korral tunda, kui läbitungimist niisugune „intonaatsoon“ mõjuda võib . . . Alles kui ta parfil, eide demonstratiivsussele lättesaamatas kauguses asenes, usaldas ta tema „ilulõnet“ lähemalt kuulama jääda.

Ta pidi kaunis kaua kannatlikult ootama, kuni eit lätatama hakkas ja ta selle tõttu võimaluse jai, läbirääkimisi alata. Läbirääkimised tuuristi tubli pool tundi ja Mart pidi tööle panema terve oma diplomaatlise oskuse, mis ta oli saanutanud rahulegemistega tihedate kõnuseõhude puhul, tarwitades argumentina ka teatud hõbedatükki, mis tal ilka weel rahatotis oli, — kuid me ei ehti, kui oletame, et kõigemõjuamat osa selles, et Mart mõitjana parfil alla võis tulla, tähendatud hiilgawolge, meeltwõitew metallitükk awaldas. Süüdistati: oli tudas oli, kuid Mart oli „maetud, maetud ja raske leitud“, ja võis nüüd sedawõrd „armu“ tunda, kuiwõrd ta ehti hirmu tunda oli saanud. . .

Järgmisel päewal wõttis Mart juba wara hommikul labida kätte ja kühula leiwakoti, mille eit hoolitsemalt walmis pannud, turjale ning kõmpis Künka mäese. Siin asus ta täie õhinaga tööle, esmalt poole päewa lund kühweldades, pärast külmanud mulda lahti murdes. Aga päike jõudis õhtule ja Mart pidi, kahjutundega, et päew nii lühike, koju kõmpima, ilma et ta hõbedatüketti oleks leidnud. . .

Teisel päewal ruttas Mart juba enne toitu külmanud mullapanke purustama. Aga ka sel päewal läts päike looja, ilma et Marti silmad hõbeda walgust oleksid näinud. . .

Kolmandal päewal oli Marti töö niisama wähe tagajärge; samuti ka neljandal. Aga Mart trööstis end, et ega hõbe itlagi maa peal wõi leiduda, waid, maa all ning töötas wäsimata waimustusega ja kangelaskliku energiaga edasi, tihti ainult kehtööd mõned tunnid puha'es. . .

IV.

„Kuule, Jaan,“ ütles ühel päewal üks K. küla (kus asenes teiste seas ka Wõistiku) noormees teisele, „mis sa arwad: Wõistiku wana on kange rahakorjamise tuhingaga wist peast rumalaks läinud? . . .“

„Kudas nii?“

„Juba mitmendat päewa olen näinud teda hommikul wara, kui kõik alles magawad, kang, labidas ja leiwakotti turjal, meilt mööda minewat. Sila hiilisin talle järele. Ja, tead, kuhu ta rändas? — Künkamäele. . . Wislas kangi ja leiwakoti turjal maha ja kustus kaewama. . . Terve mägi on segamini tuhinitud, nagu oleks ta kolm päewa suur-tükitule all olnud.“

„Tõsi küll,“ wastas teine mõllikult, ma kuulsin ka, et Mart olla Künka ära olnud, aga ma arwasin, et see kuulus pole õige.“

„Kas sii o see koht, kus kulda proowitasse?“
„Jah! mis siis?“

„Ma tõi ühe portsu kuldnokki järel proowi, kas o ikka õiged kuldnokad wõi muidu mõned muud loomad. Tulid na minewa laupa Wenemaa poolt linnates üle Peipsi; kus sa siis sead neid raipid usku — pea muidu teistele puuri katusel ja wiimaks põlegi kellegi kuldnokad!“

„Ei, see peab ilka tõsi olema. Aga arusaamata asi on see küll: Mart on ju niisugune koi, et ta hinge ära müüks, kui aga niisuguse loiki kuradi leiaks, kes talle selle eest sada marka annaks.“

„Aga eht nägi ta unes, et Künka mäes rahaauk peitub ja eht sellepärast ostiski ära.“

„Ega tea ühti. . . Hahaha! Ja nüüd Mart muudkui kaewab rahaauku. . .“

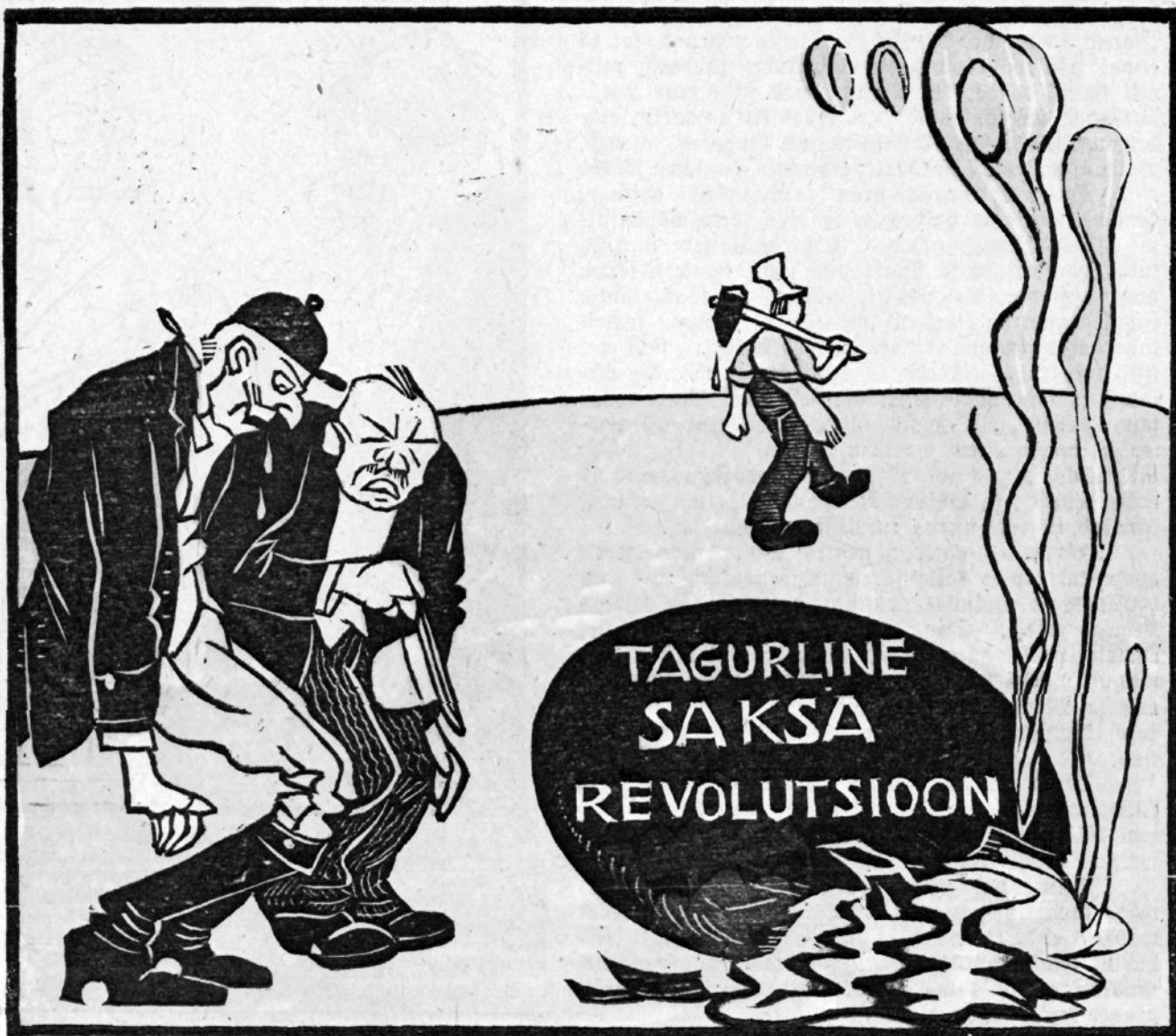
„Kuule,“ ütles Jaan, „lähme õige ja ajame Marti rahaauku täna õffel umbseks! . . .“

„Tubli mõte! Vähe. Ja kui töö korras, siis teeme mõned kahjalised jäljed ka liiwa peale, et Mart näeks, mäherdune wader talle selle heateo teinud on. . .“

„Ha-ha-ha! See on tore! Mii siis: täna õffel!“

Õhtul olid poisid juba warakult lofuräägitud lohal ja niipea kui Mart lahkus, ajusid nad tööle.

Mädamuna.

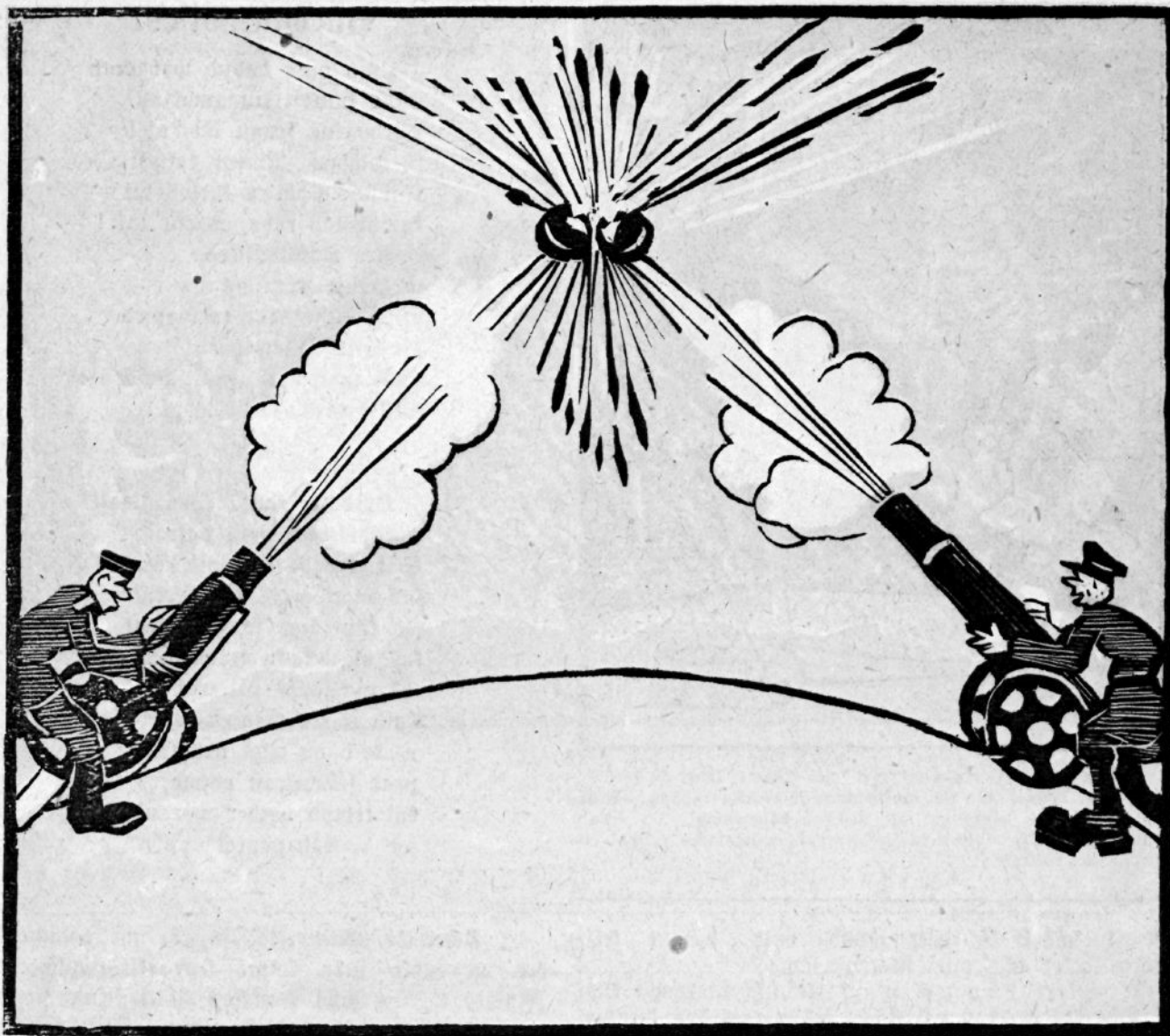
Balti „schottlane“ ja maaliidukajakas: „Ka meie viimane lootuse muna purustas see tööliste tahmanäru ära, enne kui me ta lõpulikult välja oleks haududa saanud!“

Kühveldasid mehikesed palehigis õõ läbi ja alles hommikueeli said tööga toime. Poonisid siis mulla pinna tasafels, tegid kümmekonda kabi-jälge peale ja läksid koju, puhlama.

Kuna poisid arvamisel olid olnud, et Mart nende wingerpussi pärast oma rahaangu tööd nüüd seislu jätab — kukkusid nad oma arvamisega haledasti sisse. Sest kui Mart hommikul tööle tules oma tööjärje sealsama leidis olevat, kus ta eelmisel päeval oli olnud ja lähemal järeleuurimisel oma laevanduse kohalt isearalised jäljed leidis, — ajus ta niisuguse õhinoga tööle, et sel päeval isegi lõunat ei võtnud. Usjaolu, mis poisid päid raputama sundis, on lihtsalt sellega seletatav, et Martis, kes

eilasega kokku juba üheksa päeva töötanud oli, kuid selle aja tootul peale paari hobuse sääreluu, mitte midagi polnud leidnud, usk künka mäes peitunema hõbedalademe sisse suuresti tõikuma lõi — kuid täna hommikul nähes, misugusel kombel õõsel teegi tutsumata end tema töösse seganud, jõudis ta kindlale otsusele, et siin tõesti hõbedaladem peitub, sest selle tembu toimepanija ei võinud teegi muu olla, kui wanapagan, — seda tõendasid ju ka kabi-jäljed, — kellel teatavasti sarnaste waranduste kohta oma niiku õigusi veldakse olevat, ja kes sellepärast ainult jula kaduduse pärast selle tembu toime pani. Selles mõis ka järeldada, et waranduse peidupaik eila õhtul enam kaugel ei olnud. Aga ühe päewaga ei

Kõige moodsam munakoksimise viis praegusel ajal. On lühikese ajaga üleilmlise kuulsuse omandanud.

jõna iltagi niivalju teha kui ühelsa päevaga, ja sellepärast oli Mardi kaevandus õhtul, kui ta väsimusest nõrkenult koju poole tuigerdas, alles pool nii sügav, kui ta eila õhtul oli olnud.

Kui poisid õhtul vaatama tulid, lubas Mart nende tembu peale reageerinud, ilmasid nad ällatunult Mardi tegemust. Pea jõudsid nad arusaamisele, millega Mardi püstitust põhjendada. Et oma uues osas Mardi filmis mitte laisats jääda, läksid nad ruttu kallasse labidate järele ja hommituks oli kaevandus jällegi maaga taja. . .

Terme näbala jonnis „wanapagan“ Mardiga, seda mis Mart päeval oma eesmärgile lähemale pääsemiseks valmis ehitas, bösel arahävitades. Rahwa seas olid juba mitmekümne wersta ulatuses kõigewõimatamad kuulujutud käimas Bödsitu Mardi

ja wanapagana wihelisest wõistlusest (et nende kuulujuttude isaks, vähemalt algustulul, „wanapagan“ ise oli, seda mõistavad lugejad juba muidugi). Alles siis tüdines „wanapagan“ tähtsast tööst ära ja Mart wõis segamatast edasi töötada.

Ja Mart töötas ka. Ta oli kindlasti pähe wõtnud, hõbedat üles leida — ja oleks tema ka tõesti leidnud, s. o. kui ta maateraft tunnelt läbi kaewates teinepool ääres juhtumisi mõne hõbedalademe peale oleks trehwanud, misugune wõimalus wäga tõenäoliselt — kui mitte Johan Tilk. . .

Noh, kirjeldan teile lühidalt ka seda wlimast akti. . . Johan Tilk oli tulnud jälle kusagilt loomi ostmast. Ka tema tõrwu olid püütunud rahwa jutud Bödsitu Mardi rahaangu kaewamisest ja omapärasest wõistlusest wanapaganog. Et ta tee

Kas minu lihawõtted siis tõesti läbi on? . . . See suur paast ei ole mulle sugugi mokka mööda. Kole asi! . . . Ka plekilise toit hakkab kahanema . . . Peab sõiduluba wälja wõtma ja Saksamaale purjetama. Seal on ehk lööki rohkem! . . ."

Künt: mäest lähedalt mööda, wiis, stus t teelt lõw le, et asja oma filmi g. näha.

Mart: krgut s p r j äti üht suurem t kiwi l-hti, kui t juh nit nägi, kes n er t des hüüdis, palju t, ju hõbeda leidnud olla? . . . Di siin nüüd põhjusels Juhani pilklisult n er tow nägu, ta kõnetoon, wõi midagi muud, kuid tõeoluks jääb, et lähemal filmipilgul katastroof sündis, mille olematajäämine meie riigile, eriti meie rahaturasile suureks õnneks oleks wõinud olla. . .

Metsikult rõõlides kargas Mart t ewandusest wälja ja tormas labidat kõrgel hoides Juhani kullale See, ehk ta küll hirmsasti ära ehmata, andis jalgele walu. . . Wihaselt korjubes ja labidat wibutades kihut s Mart teda, mitu werst t g, kuni wiimaks t ga et w l lorda läks är pääses. Siis wjus ta ise, nagu liigetega nuga, jõuetult filmilt, külm: lome siise. . . A. Sakal h.

Noor kirjanik: „Ma sain teada, et minu romaan wangimaja raamatukogu poolt on omandatud?“

Wangim. ülem: „Jah kui ühe wangide karis-tuje abinõu.“

Päewaudised.

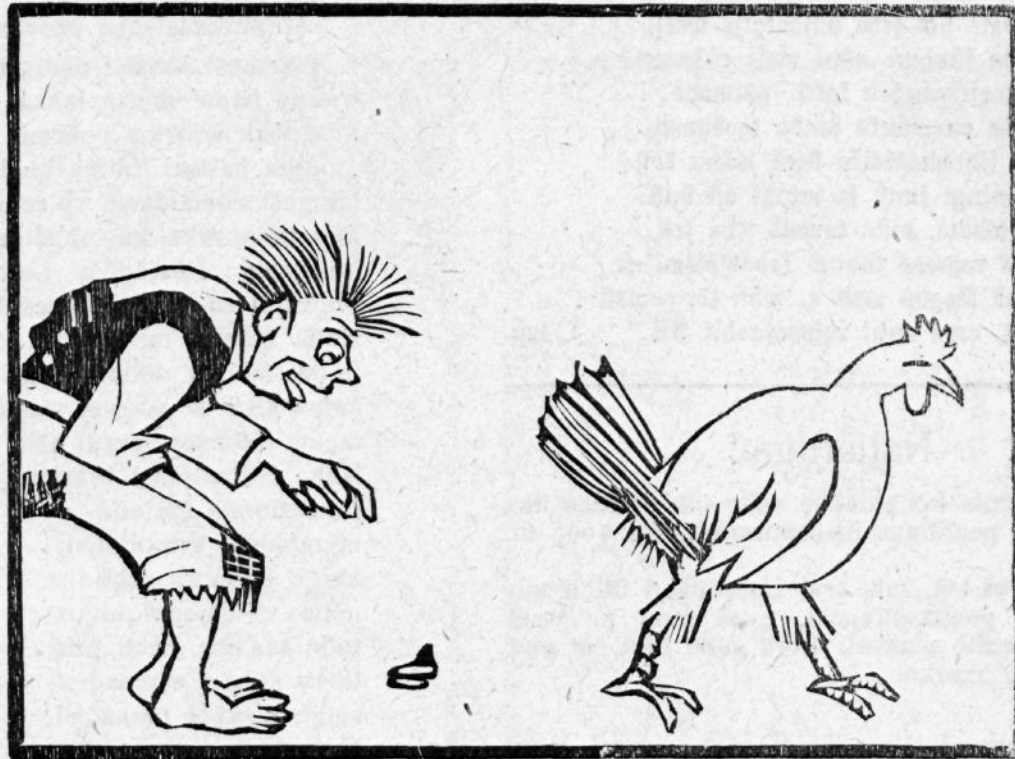
Sinn oma hobud wabastab
nüüd suurest liinamatsust,
sest waene kroun läbi a'ab
ju wihmasti, lumest pakjust.
Kui wõlakoorem kaelas tal —
kus wõtab raha, waene tall! —
ei ära maksta sunda
ta wõlga mitu puuda
Mis, küsin ma, eesõigused
on sellel liina hobul?
Wõi makswad ainult määrused
wist inimesel, tobul?

Kuld tuli hilja Wenemaalt
raudkastides meil perra.
Sai wadada küll piirira'alt,
kas olgu mats ehk herra.
Ja lohe ligi kaarnad seal,
kas olgu lasti serwa peal, —
ehk osa saats siit wähe . . .
Kuid ei see meelest löhe,
ei kuld on riigi omandus,
pead sellepärast ootma,
kui tehtud ümber warandus,
see — rahapapreks puha!

Ameerika, Ameerika, su abi me ootame kõigil,
kes me endid juba kolme kuu eest registreerinud
„ühiskõõs“, siis jälle Punases Riigis, kuni me wae-
sematiks muutunud, kui me olime. Miks sa, kallid
Ameerika, registreerimise seisma panid, sest et meie
filmid sinu peale loodawad ja waeleid weel kallalt
on, nii hästi kui rahamehed parwana teatrid ja
lõbulohti üle ujutawad . . .

Kui sul lobus plekitõhes
haige, siis pead sunduslikelt
terwihoiu suhtes arsti
lohe juure kutsuma
ja desinfitseerima
kõik, mis wäärtus kullas, hõbes,
olgu wargi, ametlikelt —
sest, wõib olla, haigus warsti
muutub tõesti kartlikuks,
julle „hädawõttelikuks“ . . .

Imelik muna.

„Ema ae! . . . Näe, walge tibu munes ühe päris ilma kooreta kirju muna!“

Saksamaal on riigipööre. Palsud arwawad selles midagi iseäralikku olewat. Aga pole midagi. Nii! pöbras ainult ennast. Näitab oma lapitud taguotsa . . . On küll weidi kombustuswastane, aga sellest saab üle.

Nii siis — ainult reklaam Saksamaa rätspea tööstusele.

Eh! meie noorsugu küll tihti „üle piiri“ läheb, ei wõi teda sellepärast „salakaubawedajaks“ nimetada.

Wõi — mine tea — eh! on siin tõesti — salakaupa?

Keeluseadus ometi
lõpule saab wiimati
aga, oh, eks ongi kää!
Antaks komisjoni, näe,
et siis kaotaks kalewisse,
monopool saab alewisse!

Näe, kuidas meil kiratseb küll Eesti marl,
et teada, seks olen ma üpris ju tarl:
kord langeb ja tõuseb, siis seisjatab ta,
kuid wäljamaa omade juure ei saa.

Ja järele tehtakse sedagi, sest
et kerge ju teha kui kompweti sest.
Ei aru sellest nüüd küll sugugi ma saa!
Ei aru sellest nüüd küll sugugi ma saa!

Veidisin „Teatajast“ paaril korral sarnase kuulutuse: „Terwitan Dshyt, Molshyt ja Dollshyt, tänan kirja eest ja soowin tulewikus mitte niisuguseid saata. Meremees Rohs.“

Tulewikus ilmuvad muidugi sarnased kuulutused:

„Gerra Bömm! Mina teie kadunud linnast ei ole leidnud. Palun mind mitte tähtsada. August Bömm.“

„Abielu otstarbekes soowin lapselikult üürida. Naist weel ei ole.“

„Teatakse, et ettetellitud suhtur kohale pole jõudnud Palutakse seks ise samme astuda — üle mere Stockholm.“

„Booming“ esimene on ilmunud. Muidugi Odamees ei sunda nähtawasti lorraga katsikuid timale tuua!

Küll küüb Eesti kino töötab agaralt:
 tehtaš äleswõtteid ülinobedalt.
 Rahwale fiis jeba näidataše weel,
 mis on sündind ašju meie rahuteel.
 Fotografid-mehed kolkku astuwad,
 suureš eitemõitelš jaada loodawad,
 Eesti sündmuskäiku äles wõtta küll
 pole mingi kunst ja mingi ašt hull.
 Aga, waata, pilta tarwis teha jekt,
 kuidas rahwas tübind sabasšeismisest
 ja kuis Roguš meil ei wäši tõrnamast
 Bitkat, oma mehi rahwasaadit Ast. Dšwi.

Naljatilgad.

Wagunis kõneldakse selle üle, kuidas üks soololaulja pealinnas ülesastumise eest 1000 m. saanud.

„Ma ei tea, mis seal imestada,“ ütleb wiimati üks pealtkuulajaist, „see pole ju weel midagi; mulle makseti kord selle eest, et suu peaks 3000 marka.“

Wõõrastemajas oli teenija, kes mitte kunagi ei naernud. Kord weab üks wõõrastest peremehega kihla, et ta tüdruku naerma ajab. Ohtul kruleb peremees walju naeru. Kohe ruttab ta sinna ja näeb oma teenijat pisarsilmil naermas.

„Mõtolge ometi,“ ütleb tüdruk, „nr. 20 kõlistati. Kui ma, sisse astun, leian toaomaniku woodist kõhuli lamawat kõige pehmemema koha peale oli ta omale põlewa küünla seadnud ja palus mind seda ära kustutada, sest ta ei wõiwat walges toas magada.“

Uhte Piiteri wõõrastemajja, kus ainult juudid oma naistega (ehk nende asetäitjatega) elasid, sai kogemata kombel ka üks ristiinimene sisse. Ühel õhtul, kui tal kõik riided, peale särgi, maas olid, pidi ta weel üle koridori minema. Seal tulewad talle aga kaks prouakest wastu. Et ta enam ärajooksta ei saanud, siis ei jäänud muud nõu üle, kui et ennast mitte ära tunda lasta, särk üle pea tõmmata. Teisel päewal söögisaalis silmas ta neid samu prouasi. Üks neist ei saa kuidagi naeru hoida ja küsib wiimati kaunis ilmsüüta näoga: „Kas te ennast eila mitte ei külmetanud?“

— „Ja, minu daamid, millest tundsitate mind siis ära?“

— „Mõni ime,“ ütleb üks prouadest, „te olete ju ainuke ristiinimene siin majas.“

— Mars. —

Muna.

[(Patukahetsuse poes).

Wärskest kullast diadeemi
 Punus päike metsa lakka,
 kuldnökk wilistas poemi:
 „loitma hakka, loitma hakka!“
 Hingest eemaldas in spleeni,
 lõin ta puruks wastu päikest,
 hõiskasin: „majad sa, Leeni,
 pimestet su huulte läikest!
 Nõua iganes, mis nõuad,
 nõua, mis sa nõuda jõuad —
 kahel käel su soowel wastu
 tahan rõõmsal naerul astu?
 Nõua Norra jääst brasletti,
 primadonna toaletti,
 nõua kleiti krinoliinist,
 kinge Sumatra rubiinist,
 nõua et Quadalquiviri
 toon ma üle Eesti piiri,
 nõua kübart serenadist,
 sulge tankide paraadist,
 kahwrihast „riidiküli“,
 päikse tera peenet püüli,
 lehwikut Byzanti õhust,
 kindaid kämeljoni kõhust,
 lõhnaõli ingli higist,
 sukke Krimmi ööde pigist,
 kõrwarõngaid udu nutust,
 pitse trubaduri jutust,
 nõua kooke kriisanteemist,
 torte Mozarti Requiemist;
 nõua tormide Fox-trotti,
 deputatide motlotti,
 nõua teemantist pupillet,
 nõua Tuglast, Wabbit, Allet,
 Stradivariuse hauda,
 Mohamedi kirstulauda,
 nõua seltrest kilu hännast,
 hambaorke Lapi männast!
 Nõua ial, mis sa nõuad,
 nõua, mis sa nõuda jõuad! —
 Ehk mu nimi on küll Cori
 olen siiski sinu ori.
 Wõidetult su käte wahel
 laman nagu roostend ahel.
 Sinu niuete odöörid
 hinge paeluwad kui nõörid!
 Ja siis weel... aptsihhh!... pardon! —
 nohu jälle mul kord on! . . .

Hirmus nali.

„Ahah, wõi Linda preili magab alles! . . . Noh, las ta magada peale, ma panen need munad talle teki alla, kui ärkab, küll siis rõõmustab kui niisuguse ilusa kingituse leiab!“

„Püha taewas! Mis ma teinud olen! . . . Eila õhtul kurameerisin ma pool tundi herra Kukega ja nüüd . . . nüüd . . . olen ma kahejalgne kana!“

Leeni pühkis näo ära
ja seal näol säras sära,
ja siis sõnas tasa pisi
heites silmest wirmalisi:
„Oh, mis tarwis seda kõiki
see wõib wõtta jalad põiki! —
palju sult ei nõua mina:
kingi ainult mul paar muna!“
O, kui wäiksed on ta soowid —
need on õiged hinge proowid!

Turult kirju kana ostsin,
hellalt kaenlasse ta tõstsin
ja reis Leeni pool läks lahti,
nina nuusata polnd mahti.
„Paari muna tahtsid sina,

terwe kana tõin sul mina,
see nüüd muneb nii et hoia —
täis kõik kambrid, toad, koja!“
Leeni waatas mulle otsa,
et külm wärin täitis watsa
ja siis sõnas külmal toonil,
hääli kui wanal polifoonil:
„Arwasin, et a n e d ise
munewad ka munakesi
petnd end olen, näen nüüd aga . . .
noh, head õhtut . . . jumalaga!“

Gori.

„Христось Воскресе!“

(Pühade pöees. Shupostiga saadetud. Hiljaks jäänud, sest et õhk liiga paks.)

Nii armsad mulle Lihawõtte päewad —
Kord silmad silmeis jälle läikeid näewad.
Ju päike suudleb taewaste safiiri.
Ei loodus priiskamises pea piiri:

„Hristos Woskresse! Konn nii suudleb konne.

„Hristos Woskresse! haarab herra bonne ..

„Hristos Woskresse!“ kutsar prouat püüab,

„Hristos Woskresse!“ õppar plikat hüüab.

„Hristos Woskresse!“ sonib iga preester,

Kui juhtub kätte tüse kõõgi schwester.“ ..

„Hristos Woskresse!“ riigi teenrid klaase

Nüüd kokku lööwad, põimides ekstaase. . .

„Hristos Woskresse!“ täidab iga onni.

„Hristos Woskresse!“ juuaks samagonni. . .

„Hristos Woskresse!“ ringutawad daamid,

Kel üle keewad armastuse aamid. . .

„Hristos Woskresse!“ „trahwib“ sõdur Manni.

„Hristos Woskresse!“ lakub tibra panni.

Hristos Woskresse! Unugu nüüd wiha!

Христось Воскресе! Maits'kem „elusliha“! . .

J. Hõbelaisk.

Kewade internatsional.

Mäe ninaalune lööb õrnalt roheliseks
ja künka lõual tärkab habe samblast;
kuid meine Stimmung muutub mureliseks,
sest külmad tuuled tulemas on Amblast.

Wer hat dich, schöner Wald, puuraiumiseks
loonud?

Какой простор — kui oleks puskart joonud,
Ja солнце всходит и заходит, tal pole mingit
wiisat,

„kuid Fritz, mein Sohn, was machst du da, mis
kabistad sa Liisat?“

„Ma pti Mariett, komman sawa? Pa, bon? . . .
Mis wiga,“

„Ah Andres wõi? No waata, molu, waat, kus
alles siga!“

„O yes! Ah London wõi? . . . Noh, seal on
meil ka saadik!“

„Гляди-ка, wat kus plika! — just kui kino
апарадик!“

„Куда на лето? В Гапсаль?“ „Ei, ma suweks
lähen hauda,“

„Но, братец, seal ведь тоже ruumi nau, da!“

„Что там за ерунда? . . . See mees on näljas
wõi ta närib hammastega mulda!“

„Ach nein, das ist ein põllumees! Tal riistu
pole ja ta kihwadega künnab põlda!“

Ah aitab kah — sest naljast täna jätkub,
коли не хватит — пожайте завтра в Вятку!
Head ööd! Pardon! Aprill!!“ Gori.

Sõdurite festel.

Polguülem tuli etteini ja teada tahtes kas
sõdurid ka hästi omi kohuseid taganemisel teawad
küüsi ta ühelt:

„Mida te teeksite kui taganedes näeksite oma
selftimeest langemat?“ Sõdur mõtles weidi ja ütles:

„Ma mõtaks temalt tema isikutunnistuse kaasa . .

„Ja ühes sellega ka raha“ kõrgtas wiiane
ülem. Ei, ei selle peale ma ei mõelnudki; ma
teeks seda selleks, et wienlane teada ei saa's, misfa-
gune sõjawäeosa lahingut pidas!“

*

Meie roob seifis Pihtwa ligidal sõe ääres
jubä teist nädalat. Igaüks ois omale mingisugust
ajawõidet. Meie hulgas oli ka üks setuweli. Ta
läis alati sõe ääres lalal. Ühel päewal lähen ühes
rooduülemoga sõe ääre ja näeme seal setut, kellel
pale kõwasti paistetand näis olewat. Ohwitser
imestas wäga, et mees seal kütma käes weel istub
ja küüsi: „Mits istute paistetand lõnaga siin tuule
käes?“ „Minull es olegi lõna paistetandu, miä pani
seia oma ussid. Otsi küll kuid es leinu tarbilest.

— Mars. —

Sõit, peale õnne. Sõpetaja räägib oma
õpilastele: „Ma tahan katuda, kui tähepanelitud
teie olete. Siin on iga ühele kolm nõõpi. Üks on
neist elu, teine wabadus, kolmas — õnn. Wõtte
nad ühes ja kolme päewa pärast ütlege mulle, mis
igaüks neist kujuneb.

Määratud päewal küüsi kooliõpetaja ühelt
poisilt:

— Noh, Zulu, näita omad nõõbid.

See nutma.

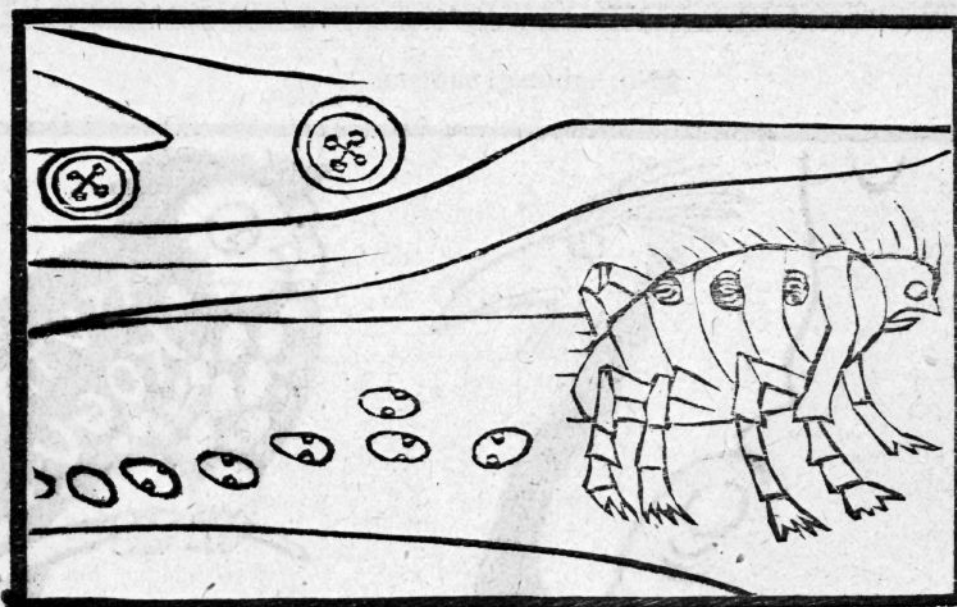
— Siin on katä. See on elu, aga see wa-
badus. Aga õnne ei ole — õnne õmbles ema mu
pütäte külge. W er.

*

Punkti peal sus. Nein. Ma arwain,
et teie Piisiga pulmad teete! Kas ta teid mitte ära
ei ütelnud?

Kawaler. Ei ära ta ei ütelnud, kuid ei joo-
mitanud ettepanekut teha.

*

Täi: „Küll on need inimesed aga ahneks läinud! Ei jõua nii palju mameda, kui nad häwitavad! Ja olgu küll, et munad suuremad asjad ei ole ja kõik plekklised teised, aga näe, ameeriklasedki ajavad suure õhinaga teisi taga!“

Kewadine.

Kui nümf, Sa trotuaril mööda ast'sid,
Mu akendesse saatsid pilgu sooja.
Ju päike mere taha wajus looja;
Weel kiirte sõõmud jalutajaid kastsid. . .

Õrn widewik mu tuppa warje heitis.
Ei unusta' saan'd mälestustes tundi,
Mil tulid wastu, warjamata sundi,
Mis joobund pilgud minu külge köitis.

Nii pärast ikka sündin'd, olnud ammu.
Sa ainsaks jumalannaks mulle saanud;
Ent kiusatused olen endast a'anud —
Nii parem: lähenemast hoida sammu. . .

Kui nümf, Sa trotuaril mööda ast'sid,
Mu akendesse saatsid pilgu sooja.
Ju päike mere taha läinud looja,
Kuid hinges tõusemas näen päikseid
wastsid. . .

J. Höbelaisk.

Amali armastas nii wäga südamest Petrushkat,
Petrushka ka Amalit rohkem weel kui oma
naist Marushkat.
Reo kurg sest kuskilt kuulda sai ja plikale tõi
tsheki.

Ja see on kõik? Oh ei! — Amali pahandust
sai tshekiga weel mekki. —
Läks mööda nädal ja Amali meel, oi, oli hale,
Lind, pikakoiwaline, toonud tsheki tal, mis wale!
! — — — — —
! — — — — —

G.

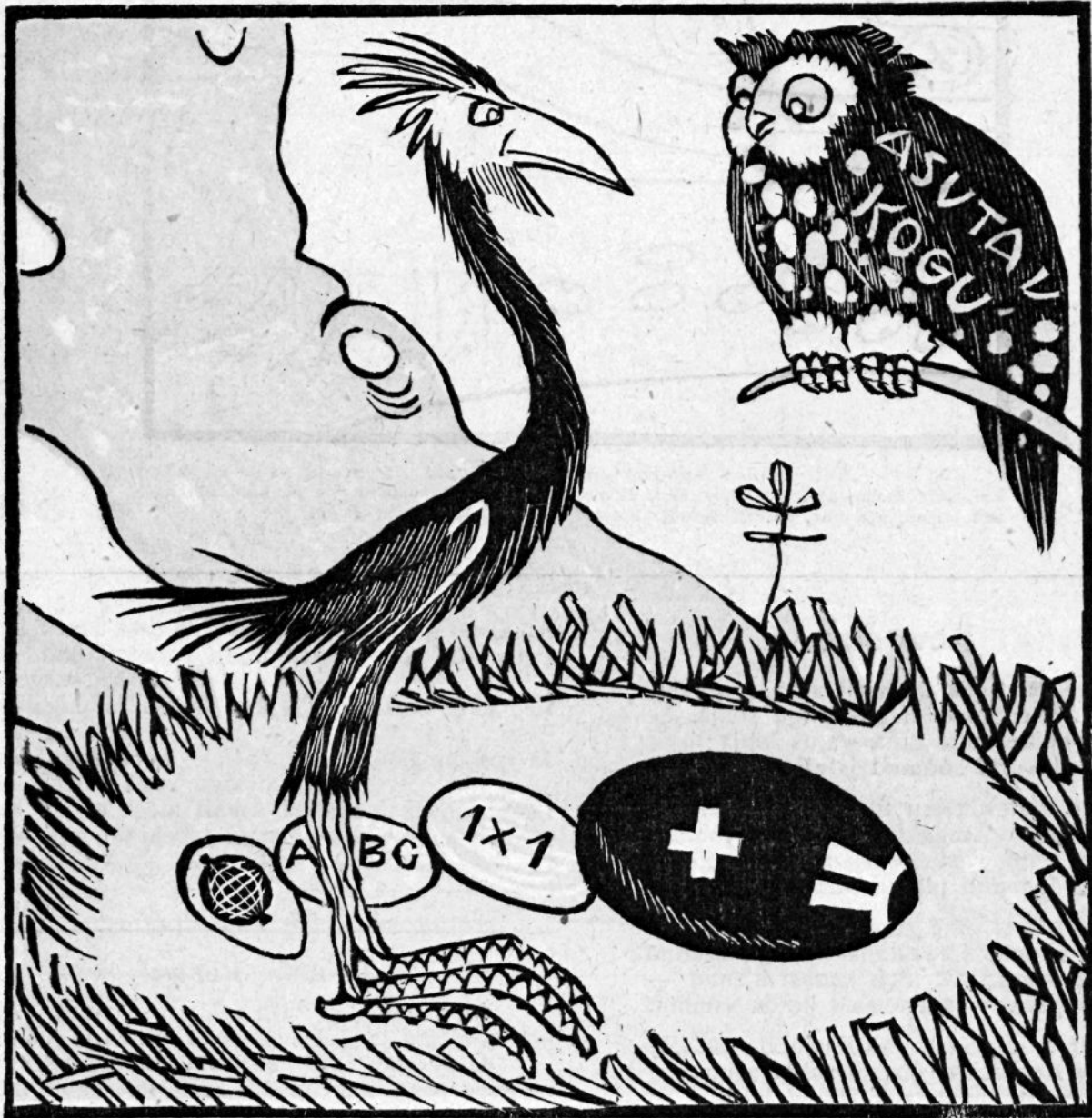
Juutide keskel.

Mul oli üks hää sõber — juut. Alati
olime seltsis ja jagasime omad mured ja rõõmud.
Ühel õhtul kui meie oma kallikese (meil
oli kahe peale üks) juurde ruttasime, tuleb meile
teel perenaene wastu ja teatab, et Martal kaksikud
olnud. Üks lastest olla juba surnud. „Oh
sa Jumal! minu armas laps“! ütles selle peale juut.
— Mars. —

1. aprillist peale maksab Meie Matsi number

3 marka.

No, muidugi mõista.

„Kaule, naaber, viska see suur must muna oma pesast välja, see on ju käo muna, ja rahvas räägib, et kägu võida vahel ka kulliks muutuda!“

„Las' olle, — on inimesi, kes ka käo laulu kuulda tahavad!“

Järgmine „Meie Mats“, nr. 60 ilmub laupäeval, 10. aprillil.